

ὁ γὰρ ὁπαικὴς, ἐλαττωπικὸς ὄντων. ἢ οὐδὲ τῷ το
 ἀπλοῦν ἔτερον γὰρ ἀγαθοῦ, εἰ τυχὼν, ἐπλο-
 νέκεται. ὅθ' ἰδοῖς, ἢ τῷ ἀπλῶς καλοῦ. ἔπι-
 λείπει καὶ κτ' τὸν διορισμὸν τῷ ἀδικεῖν οὐ-
 δὲν γὰρ περὶ αὐτῆ παρὰ βούλησιν ὡς τε
 ἰσὺ ἀδικεῖται, διὰ γὰρ τῷ το αἰν' εἰσὶν, βλά-
 πτεται μόνον. φανερόν δὲ καὶ ὅτι ὁ διατήμων
 ἀδικεῖ, αἰν' οὐχ ὁ τὸ πλέον ἔχων αἰεὶ οὐ γὰρ
 ὡ τὸ ἀδικον ὑπαρχει, ἀδικεῖ αἰν' ὅτ' ἐκόν-
 ται τῷ ποιεῖν τῷ το δ' ἴδεν ἢ ἀρχῆ τῆς ποσῆ-
 ξίως, ἢ ὄντων ἐν τῷ διακείμενῳ, αἰν' ἰσὺ ἐν τῷ
 λαμβάνοντι. ἔπειτα πολλὰ γὰρ τὸ ποιεῖν λέ-
 γεται, καὶ ἔστιν ὡς τὰ ἀψυχα κτείνε, καὶ ἢ
 χεῖρ, καὶ ὁ οἰκτίς ὅπ' ἀξάντος, ἰσὺ ἀδικεῖ
 μὲν, ποιεῖ δὲ τὰ ἀδικα. ἔπειτα ἄλλο ἀγνοῶν ἔ-
 κειται, ἰσὺ ἀδικεῖ κτ' τὸ νομικὸν δίκαιον, οὐδὲ
 ἀδικος ἢ κρείσσος ὄντων ἔστι δ' ἰσὺ, ὡς ἀδικος ἔτε-
 ρον γὰρ τὸ νομικὸν δίκαιον καὶ τὸ ποσῆτον. εἰ δ'
 γινώσκων ἔκκενεν ἀδικίαν, πλεονεκτεῖ καὶ
 αὐτὸς, ἢ χρεῖτος, ἢ τιμωρίας, ὡς ἄρ' οὐκ
 κἄν εἰ τις μερίσται τῷ ἀδικήματι, καὶ ὁ
 διὰ ταῦτα κρίνας ἀδικίαν, πλέον ἔχει καὶ γὰρ
 ἔσ' ἐκείνων ὁ τῶν ἀγρῶν κρίνας, ἰσὺ ἀγρῶν, αἰν'
 ἀγρῶν ἐλαβεν. οἱ δ' ἀπὸ τῶν ἐφ' ἑαυτοῖς
 οἰόνται ἔδ' τὸ ἀδικεῖν. διὸ καὶ τὸ δίκαιον ἔδ' ῥά-
 διν. τὸ δ' ἰσὺ ἐστ' συγγνωστέον ἢ γὰρ τῆ
 γαίπιν, καὶ πατάξαι τὸν πλησίον, καὶ δουλεύει
 χεῖρ τὸ ἀγρῶν, ῥάδιν, καὶ ἔσ' αὐτοῖς
 ἀδικά ὅδ' ἔργοντας ταῦτα ποιεῖν, οὐτε ῥά-
 διν, οὐτ' ἔσ' αὐτοῖς. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ
 γινώσκων τὰ δίκαια καὶ τὰ ἀδικα, οὐδὲν οἰ-
 οῦται σοφὸν ἔδ', ὅπ' ἀπὸ αὐτῶν οἱ νόμοι λέγουσιν,
 οὐ χαλεπὸν ξυμμέναι. αἰν' οὐ ταῦτ' ὄντα τὰ
 δίκαια, αἰν' ἢ κτ' συμβεβηκός. ἀδικά πως
 ποσῆ πόνος καὶ πως νομικῶν, δίκαια.
 τῷ το δὲ πλέον ἔργον, ἢ τὰ ὑπερὰ εἰδέναι
 ἔπειτα, καὶ καὶ μὲν μέγα καὶ οἶνον καὶ ἐκλεβο-
 ρον, καὶ κούσιν καὶ τομῶν εἰδέναι ῥάδιν,
 ἀδικά πως δεῖ νεύσει ποσῆ ὑπένας, καὶ τῶν,
 καὶ πὸ τ, τοσοῦτον ἔργον, ἔστιν ἰσὺ ἔδ'. δὲ αὐ-
 τῷ ὅ τῷ το, καὶ τῷ δὲ καὶ οἰόνται ἔδ' οὐδὲν ἦτ-
 τον τὸ ἀδικεῖν ὅπ' οὐδὲν ἦ πον ὁ δίκαιος, ἀδικά
 καὶ μᾶλλον δὲ αὐτῶν αὐτῶν ποσῆ ξυ-
 τουτων. καὶ γὰρ συγγνωστέον καὶ πατάξαι,
 νεκρῶν, ὑψιονεμ, & sectionem νοσῆ facile est : sed quomodo, & cui, &
 quando ad sanitatem adhibenda sint, cognoscere, ita magnum & operosum est, ut
 nedicum esse. Propter hanc ipsam causam non minus iusti, quam iniusti hominis,
 esse putant, iniuriam facere: quia iustus non minus quam iniustus, immo verò ma-
 gis, unumquodque horum agere possit. Nam & hunc cum aliena vxore rem habere

nam vir bonus de suo iure libenter & faci-
 cilis aliis concedere solet. An ne hoc qui-
 dem simplex est? Nam plus sibi alterius
 boni, si casus ita tulit, vendicauit, veluti
 gloria, aut eius quod absolute honestum
 est. Præterea ex definitione eius quod est
 iniuria facere, hoc dissoluitur. Nihil en-
 nim ei accedit præter ipsius voluntatem.
 Quare non ideo iniuria afficitur, sed, ut
 hoc demus, damno afficitur duntaxat. Per
 spicuum autem etiam illud est, eum qui-
 dem, qui plus distulit, facere iniuriam:
 sed eum, qui plus obtinet, non semper.
 Non enim is, in quo id inest, quod iniustum
 est, iniuriam facit: sed is, in quo sponte hoc
 facere, hoc est, à quo actionis principium
 proficiscitur: quod sanctè est in eo, qui di-
 stribuit, non in eo, qui capit. Præterea quo-
 niam facere multis modis dicitur, & vsu
 venit ut inanimis quoque interficiant, &
 manus, & seruus, domini iussu: non qui-
 dem iniuriam faciunt, sed tamen res inius-
 tas faciunt. Præterea si quis ignorans iu-
 dicauit, neque facit iniuriam, quod ad ius
 legitimum attinet, neque iudicium iniustum
 est: sed est veluti iniustum. Nam ius legiti-
 mum aliud est ab illo primo. Quod si
 sciens iniuste iudicauit, iam ipse quoque
 plus consecutus est, vel in eo quod gra-
 tiam inicit ab altero, vel in eo, quod ini-
 mitias suas vltus est. Quemadmodum
 igitur si quis iniuriæ factæ sit socius ac
 particeps: sic etiam in illis is, qui pro-
 pter hæc iniuste iudicauit, plus obtinere
 intelligitur. Nam & in illis qui agrum
 alteri adiudicauit, is non agrum, sed pec-
 uniam accepit. Homines autem in sua
 potestate positum esse putant, iniuriam
 facere, eoque esse facile, iustum esse.
 Sed non ita est. Nam cum vicini vxore
 rem habere, & alterum verberare, &
 E manu pecuniam largiri, tum facile est,
 tum in eorum, qui faciunt, potestate si-
 tum est. Sed sic affectos hæc facere, neque
 in eorum potestate situm est. Itemque ius-
 ta & iniusta nosce, nullius sapientia esse
 putant: quia ea, de quibus loquuntur leges,
 intelligere difficile non est. Verùm hæc non
 sunt iusta, nisi ex euentu: sed cum certo
 quodam modo & aguntur & distribuuntur,
 tum iusta sunt. Hoc autem
 F maius opus est, quam res salubris co-
 gnoscere. Nam illic quoque mel, vinum,
 & cui, & quando ad sanitatem adhibenda sint, cognoscere, ita magnum & operosum est, ut
 nedicum esse. Propter hanc ipsam causam non minus iusti, quam iniusti hominis,
 esse putant, iniuriam facere: quia iustus non minus quam iniustus, immo verò ma-
 gis, unumquodque horum agere possit. Nam & hunc cum aliena vxore rem habere